

Τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης τοῦ φοιτητοῦ, ἥτις εἶνε ἐν ταύτῳ κοιτῶν, σπουδαστήριον, αἰθούσα ὑποδοχῆς, μαγειρεῖον καὶ ἐστιατόριον, εἶνε συνήθως ἀπλούστατα ὅπως δὲ πᾶν μεγαλεῖον ἐπὶ τῆς γῆς φέρουσι τὸν χαρακτήρα τῆς μετροφορῶσιν καὶ δὲν ἐγειροῦσιν ἀξιώσεις. Καὶ πρῶτον ὑπάρχει σοφᾶς πεπληρωμένος ἐκ τριχῶν ἵππου, αἰτινες ὅμως κατὰ χώρας εἶνε τόσῳ πυκνῶς συμπληρημένοι ὥστε καθήμενος νομίζει τις ὅτι κατὰ λάθος μετὰ τῶν τριχῶν μετεχειρίσθησαν καὶ τὰς πλευρὰς τοῦ ἵππου πρὸς πλήρωσιν. Μετ' αὐτὸν βλέπομεν κλονιζόμενόν τι λεκανοδοχεῖον, οὐτινος ἡ πλήρης λεκάνη ἐκχειλίζει ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν βῆμα μετ' αὐτὸ ἀπαντῶμεν τράπεζαν ἐκ τοῦ γήρωος κλονιζομένην ἅμα τῇ διὰ τῆς χειρὸς ἐπαφῇ, κάτοπτρον, ἐφ' οὗ αἱ μυῖαι τὸ θέρος κατεσκευάσαν δι' ἀκαταπονήτου ἐπιμελείας ἐς αἰεὶ ὄρατὸν μωσαϊκὸν μνημεῖον, κλίνην ἐφ' ἣς οἱ κόρεις ὡς πρῶτοι καταλαβόντες ἐγειροῦσι δικαιώματα κατοχῆς καὶ ἐν χλιαραῖς νυξὶ προκαλοῦσι μεγάλας συνελύσεις. Τέλος τὸ δωμάτιον τοῦ σπουδαστοῦ κοσμεῖται καὶ ὑπὸ κομοῦ, οὐτινος τὰ συρτάρια μόνον διὰ μυϊκῆς δυνάμεως κραταιωθείσης διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀσκήσεως, δύνανται ν' ἀνοχθῶσι.

Σχέσεις τοῦ φοιτητοῦ μετὰ τῶν οἰκοδεσποτῶν.

Αἱ σχέσεις τοῦ φοιτητοῦ μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότη εἶνε συνήθως καλαί. Καὶ εὐρίσκονται μὲν ἐνίοτε καὶ ἐνοικιασταὶ ἔχοντες παράδοξον τοῦ φοιτητοῦ ἰδεῶδες, π.χ. ὅτι ὁ καλὸς φοιτητὴς εἶνε λεμῶνιον τὸ ὁποῖον ἀνέχεται νὰ ἐκπιέζηται πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ χυμοῦ, κωφάλαος, οὐδὲ γοῦ ἐκφωνῶν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ῥοτσχιλδ, ῤίπτων περὶ ἑαυτὸν χρήματα, Ὀλλανδὸς κατὰ τὴν καθαρότητα καὶ ἀνίον κατὰ τὴν ὑπομονήν. Ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ υἱὸς τῶν Μουσῶν εὐρίσκει λίαν εὐγενῆ, ἐνίοτε μάλιστα πλήρη ἀγάπης καὶ τρυφερωτάτην δεξίωσιν ὑπὸ τῶν κτητόρων τῆς οἰκίας. Τοῦτο δὲ γίνεται ἰδίως ὅταν ἐντὸς τῆς αὐτῆς οἰκογενείας εὐρίσκονται μία ἢ πλείονες ἄγαμοι θυγατέρες, καὶ ὅτε ὁ φοιτητὴς δὲν εἶνε ὑποψήφιος τῆς Θεολογίας. Τότε ἡ προσοχὴ καὶ ἡ τρυφερὰ στοργὴ τῆς μητρὸς αὐτῶν θυγατέρων τὸν κατακλύζουσι. Ἐὰν δὲ παροδικῆ τις ἀδιαθεσίᾳ ἀναγκάσῃ αὐτὸν νὰ οἰκουρήσῃ, πάραυτα ἡ περιφρονεῖς μήτηρ καὶ αἱ τρυφερῶς φροντίζουσαι θυγατέρες εὐρίσκονται παρ' αὐτῶν φέρουσι τωνωτικούς ζωμούς, παρασκευάζουσι τέτον καὶ συνιστῶσιν αὐτῷ πλήθος δεδοκιμασμένων οἰκιακῶν ἱατρικῶν. Οὕτω μετὰ βραχῶν χρόνον συνάπτονται μὲ μίαν τῶν θυγατέρων, ἰδίως δὲ τῆς ὠραιοτέρας (διότι ἡ ἐκλογὴ μένει εἰς αὐτὸν) σχέσεις φιλικαὶ ἢ κάλλιον εἰπεῖν στεναὶ, χωρὶς νὰ δύναται οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ φοιτητὴς νὰ ἐννοήσῃ πῶς τὸ πρᾶγμα ἐπῆλθε τόσον ταχέως.

Περὶ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ μήτηρ δμιλεῖ ἀδι-

ακόπως πρὸς αὐτὸν, οὐχὶ ὅμως καὶ πρὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, περὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ γάμου, καὶ καταδικάζει τὸν ἄγαμον βίον ὡς τὸ φοικωδέστερον τῶν κακῶν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. Ἐν τοιαύταις δὲ τισιν εὐκαιρίαις ἀναμυνησεται συχνάκις καὶ τῶν ἀρετῶν τῶν θυγατέρων τῆς, ἰδίως δ' ἐξαίρει ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας τὴν ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ εὐνοουμένην, ἣν ὕμνεῖ ὡς ἀληθῆ ἄγγελον κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, ὡς τρυφερῶς φροντίζουσαν καὶ ὑποχρεωτικὴν κατὰ τὴν γνώμην, ὡς οἰκονόμον καὶ μοναδικὴν ἐν τῇ διοικήσει τοῦ οἴκου. Ἐνίοτε μάλιστα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν λόγων καὶ δάκρυα φέρουσι ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μητρὸς ἐκ τοῦ φόβου μὴ μετ' ὀλίγον στεροθῆ τῆς θυγατέρος ταύτης ὑπανδρευομένης, διότι πολλοὶ κύριοι ἐπέστησαν ἤδη τὴν προσοχὴν τῶν ἐπ' αὐτήν.

Τὰς δμιλίαις ταύταις παρακολουθοῦσιν ἐπίσης συχνὰ προσηλώσεις εἰς τὸ τέτον ἢ τὸν καφέ, ἐκεῖ δὲ ἡ εὐνοουμένη δεικνύει ἅπασαν αὐτῆς τὴν μαγειρίαν καὶ τὸ ἀξίεραστον, βιάζουσα τὸν σπουδαστήν, προσποιούμενον ὅτι ἀνθίσταται, νὰ δεχθῆ τὰ μεγαλεῖτερα τεμάχια τοῦ σακχάρου, τὸ παχύτατον παχύγαλα (καῦμάκι), τὸν καλλίτερον ἄρτον. Τέλος μὲν τῶν ἡμερῶν, ὁ ἡμέτερος σπουδαστής, ὁ μὴ ἔχων σκοπὸν ἀπὸ τοῦδε νὰ ὑπανδρευθῆ καὶ μὴ περιπατήσας εἰσέτι μόνος, ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ πατρὸς, εὐρίσκειται ἀρραβωνισμένος τὴν θυγατέρα τῆς οἰκίας, χωρὶς πάλιν νὰ ἐννοήσῃ πῶς τοῦτο συνέβη τόσῳ ταχέως.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ

Β'

Ἡ τάξις τῶν ἀγυρτῶν εἶνε ἀξία ἥττονος περιεργίας. Ἐν τούτοις μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως βλέπει τις πόσον εὐχερῶς ἐξαπατᾶται ὁ λογικώτερος οὗτος τῶν λαῶν τῆς γῆς. Αὐτόμολός τις τοῦ γρατοπέδου τῶν πνευματιστῶν ἐπρόδωκε τὰ μυστικὰ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος *μεσαζόντων*, καὶ ἀληθῶς βλέπομεν ὅτι τὰ δολερά των τεχνάσματα εἶνε χονδροειδέστατα.

Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ μὴ σημειῶν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς συγγραφῆς τοῦ βιβλίου, ἀλλ' ἐν τῇ ῥύμῃ τῆς ἀφηγήσεως ἀπλῶς λέγων ὅτι ὀνομάζεται Πάτρικ, ὑπῆρξε θύμα τῆς ἀπάτης τῶν ἰδίων αὐτοῦ αἰσθήσεων καὶ ὅτι ἅμα ὡς διηνοίγησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπεσκορᾶκισεν ἐπάγγελμα, ὑπερ ἕκτοτε ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ἄτιμον; Ἡ ὅτι ἔχει ἀφορμὰς παραπόνων κατὰ τῶν συναδέλφων του καὶ ἠθέλησε νὰ τοὺς ἐκδικηθῆ καταστρέφων ἄρδην τὸ ἐπάγγελμα; Τοῦτο δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει πολὺ. Μᾶς ἐνδιαφέρει ὅμως νὰ ἴδωμεν πῶς μυεῖται τὸ δημόσιον, καὶ ἰδίᾳ τὸ ἀγγλικὸν δημόσιον.

Ὁ συγγραφεὺς παρίσταται ἡμῖν ὡς τίμιος νέος,

φιλόδηρος, ἀπλοῦς καὶ παραδόξως ἀσθενῆς τὸν χαρακτήρα. Μεθ' ὅσα εἶδουμεν ἐν τῷ περὶ τὴν μὲς Οὐγκτων κόσμῳ, δὲν πρέπει νὰ ἐκπληρωθῶμεθα ἐν τῇ συναντήσῃ προσώπου τοιοῦτον ἔχοντος ὀργανισμῶν.

Τὸ θέρος τοῦ 1878 φίλος τις τοῦ κ. Πάρκερ ἔλαβε πρόσκλησιν δι' αὐτὸν καὶ δι' ἄλλον τινὰ εἰς πνευματικὴν συνεδρίαν. Αἱ ἐγγώριοι ἐφημερίδες, ἔγραψαν ἐνθουσιῶδῶς ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ ἡ περιεργία παρώτρυνε τοὺς δύο φίλους νὰ μεταβῶσιν εἰς αὐτό. Προσπηχθήσαν, διότι ἦσαν εὐσεβεῖς, καὶ ἠρώτησαν τὸν Θεὸν νὰ τοῖς ἐκδηλώσῃ τὴν περὶ τούτου θέλησιν τοῦ. Ἡ ἀπάντησις, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἐδόθη σύμφωνος πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν των.

Πάντες εἰσὶ περίξ τῆς τράπεζης σχηματίζοντες ἄλυσον καὶ κρατοῦντες ἀλλήλους ἀπὸ τινος δακτύλου. Ψάλλουσιν ὕμνον κατ' ἀρχάς, εἰτά τις ἐρωτᾷ: «Εἶσθε ἐδῶ, ἀγαπητοὶ φίλοι;» Ἡ τράπεζα συγκλονεῖται ὑπὸ κυματοειδοῦς κινήσεως: «Ἄν εἶσθε καλὰ πνεύματα, εἶπατε ἂν ἀγαπᾶτε τὸν Θεόν.» Τρία κρούσματα ἔπληξαν τὴν τράπεζαν σημαίνοντα ναί. «Πρέπει νὰ τὸν ἰκετεύσωμεν;» Ἡ τράπεζα φαίνεται ἕτοιμος ν' ἀνέλθῃ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος ἐν κινήσει ἐνθουσιῶδῃ. Ἐνθαρρυνθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκδηλώσεων τούτων ὁ νέος Πάρκερ ἐρωτᾷ: «Ἐχετε δι' ἐμὲ καρμίαν παραγγελίαν;» Ἡ ἔμψυχος τράπεζα ἀπαντᾷ: «Πρόβαινε πάντοτε πρὸς τὴν τελειοποίησιν, τὰ πνεύματα σὲ ἀγαποῦσι καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ γίνῃτε μεσάζων πρότης τάξεως.» «Τί σημαίνει μεσάζων; (medium).» «Σημαίνει ἀγωγὸς χρησιμεύων ὡπως ὁ Θεὸς διασχέει δι' αὐτοῦ τὰ ἀγαθὰ του ἐπὶ τὴν ἀνθρωπότητα.» «Υπάρχουσι πολλὰ εἶδη μεσαζόντων;» «Ναί, υπάρχουνε διὰ τὴν ἔκστασιν, διὰ τὸν λόγον καὶ διὰ τὰς φυσικὰς ἐκδηλώσεις. Ὑπάρχουσι καὶ πλεῖστα ἄλλα εἶδη.»

Ἐξελθὼν τῆς ἀσημάντου ταύτης συνεδρίας, ὁ νέος οὗτος συναντᾷ γέροντα Χριστιανόν, ὅστις ἀντὶ νὰ γελάσῃ, ἀρχίζει νὰ τὸν παροτρύνῃ, πειρώμενος νὰ πείσῃ αὐτὸν «ὅτι εἶνε θύμα πονηρῶν πνευμάτων.» Δὲν ἐχρειάσθησαν περισσώτερα ὡπως συνταράξωσι τὸ λογικόν του μετ' ὀλίγον ἔκτοτε καιρὸν «πλήρης πασῶν τῶν ἀπολαύσεων τοῦ πνευματισμοῦ» ἐγένετο μαθητὴς καὶ ἐταῖρος τοῦ διασήμου μεσαζόντος ἀμερικανοῦ Θόμψων, ὅστις τῷ 1879 διέτρεχε τὴν Ἀγγλίαν.

— Ἰδοὺ τὸ σχέδιόν μου, τῷ λέγει μίαν ἡμέραν ὁ Θόμψων, ὃν συνήτησεν ἐν ἰδιαιτέρᾳ τινὶ οἰκίᾳ. Θὰ ἐνοικιάσωμεν μίαν αἴθουσαν καὶ θὰ προκαλώμεν πλήθος. Ἐγὼ θὰ προκαλῶ τὴν ἔνυλον ἐκδηλωσιν τῶν πνευμάτων. Μοῦ ἐχρειάζετο εἰς βοήθῃς. Τὰ ὀδηγοῦντά με πνεύματα μὲ εἶπον ὅτι σὺ εἶσαι ὁ ἄνθρωπος ὃν ζητῶ.

— Θέλω, ἀπεκρίνατο ὁ Πάρκερ, ἀλλ' εἰζεύρετε ὅτι αἱ ἐκδηλώσεις τῶν πνευμάτων γίνονται ἐνίοτε λίαν βραδεῖαι. Ἐν ταῖς οἰκογενειακαῖς συνεδρί-

αις ἢ μεταξὺ φίλων τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε· ἐπανέρχονται τὴν ἐπαύριον· ἀλλ' εἰς δημοσίας ὀμιλήσεις ἢ βραδύτης αὕτη δὲν εἶνε ἀνεκτὴ.

— Μὴν ἀνησυχᾶτε. Τὰ πνεύματα μοὶ εἶνε πιστά, καὶ ταῦτα μοὶ εἶπον ὅτι ἐπῆλθεν ὁ καιρὸς τῆς δραστηρίου ἐργασίας.

Ὁ δυστυχῆς νεανίας Πάρκερ ἐκάμπτετο ὑπὸ τὴν ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ τιμῇ. Ἐν τῇ ἀφελείᾳ του ἡ πρόσκλησις αὕτη τῷ ἐφαίνετο ὡς ἐκπλήρωσις φιλοδοξοτάτου οὐραίου. Νὰ γείνη συνεταῖρος τοῦ Θόμψων, τόσον μεγάλου προφήτου τῆς νέας πίστεως! «Ὀχι! δὲν ἦτο ἄξιος τοιαύτης δόξης. Καὶ, ὅπως ὁ Μωϋθῆς, ἤθελε νὰ φορώσῃ τὸ βάρος ἐπὶ ἰσχυροτέρων ὤμων. Συνεβουλεύθη τοὺς νέους του φίλους· ἦσαν πάντες πνευματισταί, καὶ πάντες τῷ εἶπον ὅτι ὄφειλεν ἐν συνειδήσει νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην τῶν πνευμάτων.»

Κατ' ἀρχάς ὁ Θόμψων ἐπέδειξεν εἰς αὐτὸν μυστήρια θαυμάσια. Ὅτε μὲν τοῦτο τὸ πνεῦμα τῷ ἐνεφανίζετο, ὁ δὲ τὸ ἄλλο. Ὁ Πάρκερ ἔβλεπεν ἐν τῇ νυκτὶ φωτεινάς τινὰ μορφάς, ἤσθάνετο μικρὰς χεῖρας ἀπτομένας τῶν ὤμων του. Ὅταν ὁ Πάρκερ κατελήφθη καθ' ὀλοκληρίαν ὑπὸ τῆς παραφροσύνης ταύτης, τότε ὁ Θόμψων ἤρχιζε νὰ τῷ λέγῃ, ὅτι ὅταν θὰ συναγείων τὸ πλήθος εἰς δημοσίας πνευματιστικὰς ἐσπερίδας, πρέπει, πράγματι, νὰ προλάβωσι τὴν περίστασιν καθ' ἣν τὰ πνεύματα, δι' οἰκονδηποτε αἰτίαν, δὲν θὰ ἐξεδηλοῦντο, καὶ νὰ ὦσιν ἕτοιμοι νὰ βοηθῶσιν ἐνίοτε τὴν φύσιν, ὅτι φρονίμον θὰ εἶνε, νὰ προμηθευθῶσι σκευάσματά τινα καὶ ὅτι ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Θόμψων εἶχε κανόνα νὰ υποβάλλῃ τὰ θαυμάσια του εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν περιζωμένων ὁ Πάρκερ ἔπρεπε ν' ἀναλάβῃ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἀντικειμένων τούτων ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριῶν. Τὰ ἀντικείμενα ἦσαν λεπτὰ καὶ ἐλαφρὰ ὑφάσματα ἐμβεβαπτισμένα ἐν ἀγνοῶ τίνι φωσφορίζουσῃ, ἀλλ' ἀόσμω οὐσίᾳ, τεμάχια πάγων, ψαλίδες, βελόναι καὶ κλωσταί. Προσέθηκον ὅτι ταῦτα σπανιώτατα μόνον θὰ χρησιμεύωσιν· ἀλλ' ὅτι ἐξ ὑπερβολικῆς προφυλάξεως ἔπρεπε καθ' ἑκάστην νὰ ἐφοδιαζόνται δι' αὐτῶν. Τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; ἡ τοιαύτη ἐκμυστήρευσις δὲν ἐκλόπισε τὸ παράπαν τὴν πίστιν τοῦ νέου πνευματιστοῦ. Ἐσκέπηθη ὅτι τὰ μέτρα τοῦ Θόμψων ἔτεινον εἰς ἀγαθοεργὸν σκοπὸν ὡς βοηθοῦντα τοὺς ἔχοντας ἀσθενῆ τὴν πίστιν εἰς τὸ νὰ πιστεύσωσι, καὶ ἐπὶ μῆνας ὁ Πάρκερ παρίστατο εἰς τὰς ἀγρυπτικὰς ταύτας θαυμαστοποιίας, ἐρωτῶν αὐτὸν καθ' ἑκάστην πότε τὰ πνεύματα θ' ἀνταμείψωσι τὴν ὑπομονὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοσοῦτον ἀναμείναντος αὐτά. Ὁ Θόμψων τῷ ἀπεκρίνετο ἐξάγων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκ τοῦ ταχυδακτυλογραφικοῦ σάκκου του παίγιόν τι ἄγνωστον τῷ Πάρκερ, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθει νὰ τὸν ἀπατᾷ.

Ἐν πρὸ πάντων τὸν ἐξέπληξεν ἐπὶ πολὺ. Ὁ

Θόμψων ὡς πολλοὶ διάσημοι μεσάζοντες οἱ Γκούδμαν, Μόρτον, Σλάδε, Κόλεμαν, Δαβενπόρτ καὶ τόσοι ἄλλοι, ἐνεκλείετο εἰς σάκκου παρὰ προσώπων δυσπίστων, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνεδρίας. Αἱ ῥαφικὴ ἐξήτάζοντο ἐπιμελεστάτα, αἱ θηλειαὶ τοῦ στομίου ἐσφίγγοντο καὶ ἐδέοντο, καὶ τὰ δύο ἄκρα συννηωμένα ἐσφραγίζοντο διὰ κηρίου καὶ σφραγίδος. Τούτων γενομένων, πάντες μετέβαινον καὶ ἐκάθητο περὶ τὴν τράπεζαν κρατοῦντες ἀλλήλους ἀπὸ τοῦ δακτύλου· τὰ φῶτα ἐσβέννυντο καὶ πάντες περιέμενον τὰ πνεύματα. Μετ' ὀλίγον μορφαὶ παράδοξοι φωτεινὰς στολάς ἐνδεδυμέναι ἤρχίζον νὰ πλανῶνται ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡ τράπεζα ἀνηγείρετο, οἱ παριστάμενοι ἤσθάνοντο πνοάς ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν. Κρούσματα ἠκούοντο φέροντα εἰδήσεις, εἶτα τὰ πάντα μετέπιπτον εἰς σιγὴν. Ὄταν οἱ παριστάμενοι ἐβαρύνοντο πλέον ν' ἀναμείνωσιν, ἡ φωνὴ τοῦ Θόμψων ἠκούετο εἰδοποιούσα αὐτοὺς ὅτι τὰ πνεύματα ἀπεσύροντο ἀπ' αὐτοῦ. Διελύετο τότε ἡ συνεδρία, ἐπανεφέρον τὰ φῶτα καὶ τὸν εὐρισκὸν βαλέως ὑπνώτωντα εἰς τὸ βάθος τοῦ σάκκου του.

Οὐδέποτε ὁ δυστυχὴς Πάκκερ ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ ὅτι ταῦτα πάντα ἐγένοντο ἄλλως πῶς ἢ δι' ὑπερφυσικῆς τινος μεσολαβήσεως. Ἐν τούτοις οὐδὲν ἀπλούστερον τούτου. Οἱ σπάγοι του, αἱ κλωσταὶ του καὶ αἱ βελόναι του ἐξετέλουν τὸ θαῦμα. Μικρὰ ὀπὴ ὑπῆρχεν εἰς τὴν θηλειάν τοῦ σάκκου. Ὁ Θόμψων εἴλικε πρὸς ἑαυτὸν τὸ σχοινίον καθ' ὃν χρόνον οἱ δύσπιστοι ἐσφίγγον, ἔδεον καὶ ἐσφραγίζον τὸ ὑπόλοιπον. Τοῦτο ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ ἐξέρχεται τοῦ σάκκου καὶ νὰ εἰσέρχεται πάλιν. Ἄν τὸ ἄνοιγμα δὲν ἦτον ἀρκούντως εὐρὺ, ἀπέρραπτε ῥαφὴν τινα καὶ τὴν ἐπανεῤῥαπτε. Πᾶσα ἡ ἀξία τῶν εἰς ὑλικὰς ἐκδηλώσεις ἱκανῶν μεσαζόντων συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐνεργῶσιν ἐν τῷ σκότει ὅπως οἱ ἄλλοι ἐνεργοῦσιν ἐν πλήρει φωτί. Πρὸς τῇ ἐπιτηδειότητι ταύτῃ συνοῦσαι μυστικὰ τινα τῆς φυσικῆς, μεγίστην δεξιότητα τῆς χειρὸς καὶ διὰ τούτων κατορθοῦσι νὰ μυῶσι τὸ δημόσιόν των.

Ἐκτὸς δὲ τούτου, ὅπως ἔλεγε ὁ Θόμψων, τὸ δημόσιον μυεῖται μόνον του. «Ἄφρασε τους νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν· θὰ εὐρουν πάντοτε μίαν ἐξήγησιν περὶ ὅλων». Καὶ πράγματι ἡ κατάστασις τοῦ πνεύματος τῶν πνευματιστῶν δὲν διαφέρει ἐπισημητῶς τῆς τῶν ἄλλων δεισιδαιμόνων. Περὶ τούτου μαρτυροῦσιν αἱ δύο ἐπόμεναι θαυμάσιαι ἱστορίαι, ὧν ἡ μία ἔχει ὡς μάρτυρα ἀγαθὴν οἰκογένειαν καθ' ὅλοκληρίαν ὑπὸ τὴν γοητείαν τοῦ Θόμψων διατελοῦσαν καὶ ἡ ἑτέρα τὸ σμῆνος τῶν εὐλαβῶν τῆς νήσου Μαδέρας.

«Κατὰ μίαν τῶν πρώτων ἡμῶν συνεδριῶν εἰς τῶν παρισταμένων ἀνέκραξεν αἴφνης:— Τὶ ὠραία εὐωδία ὑπάρχει ἐδῶ!— Εἶνε ἀληθὲς εἶπεν ἄλλος τις. Μᾶς φέρετε ἄνθη, ἀγαπητὰ πνεύματα; Τρία κρούσματα ἐπληξάν τὴν τράπεζαν, τοῦθ' ὁ-

περ σημαίνει καί. Ἀνυψοῦμεν τὰς καρδίας ἡμῶν μετ' εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν σφαῖραν τῶν πνευμάτων καὶ ζητοῦμεν νέαν ἐκδήλωσιν. Εἶθε τὸ σημεῖον τούτου νὰ εἶνε ἡ παρηγορία σας, ἀποκρίνονται. Ἀλλὰ πόθεν προέρχονται τὰ ῥόδα ταῦτα; ἐρωτᾷ τῶν παρισταμένων τις— Τὰ ἐλάβομεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκ τοῦ κανίστρου ἀνθοπωλίδος τίνος. Βρέχει τώρα καὶ διὰ τοῦτο βλέπετε ὅτι εἶνε βρεγμένα.— Ἀλλ' ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνωμεν παρὰ τῶν πωλητῶν τὰ πράγματά των χωρὶς νὰ τοὺς πληρώνωμεν;— Τὰ ἐπληρώσαμεν· ἐνεπνεύσαμεν ἓνα ἀγοραστὴν νὰ πληρώσῃ διπλάσιον ἀντίτιμον δι' ἀνθοδέσμην τινὰ ἣν ἠγόρασε.— Ἐπεθύμουν νὰ εἶχα γράουλαις, εἶπε κυρία τις— Αὐρίον θὰ σὰς φέρωμεν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει, ἂν δὲν δύνασθε νὰ πληρώσητε τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν δι' ὑλικῶν χρημάτων.— ὦ! εἶνε τόσον εὐκολον τοῦτο! ἔστε ἡσυχος, θὰ πληρώσωμεν τὸ ἀντίτιμόν των».

Ἡ ἑτέρα ἱστορία εἶνε ἡ ἐξῆς!

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους τινὸς ὑπερκειμένου τῆς πόλεως Φουυσάλ, ἐν τῇ νήσῳ Μαδέρα, ὑφύεται ὁ ναῦκος τῆς Παναγίας τοῦ ὄρους· πρὸς τὴν Παναγίαν ταύτην οἱ ναῦται στρέφουσι τὰ βλέμματά των ὅταν ἡ καταιγὶς τοὺς ἐμποδίζῃ νὰ ἐλλιμενισθῶσι· ταύτην οἱ Μαδέρειοι ἐπικαλοῦνται ἐν ταῖς δημοσίαις συμφοραῖς. Μίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ πόλις Φουυσάλ κατεμαστιζέτο ὑπὸ λιμοῦ φρικώδους, οἱ ἄρχοντες αὐτῆς ἀνέβησαν γυμνόποδες καὶ σχοινίον φέροντες περὶ τὸν λαμῶν εἰς τὸν ναῖσκον τοῦ ὄρους καὶ ἐδεήθησαν τῆς Παρθένου νὰ βοηθήσῃ τοὺς κατοίκους. Τὴν ἐπαύριον πλοῖον πλήρες σίτου εἰσέρχετο εἰς τὸν λιμένα. Ἰδοὺ δὲ τὴ διηγήθη τὸ πλήρωμα. Τὸ πλοῖον διήρχετο μακρόθεν τῆς νήσου, μεταβαίον ἡσύχως εἰς τὸν λιμένα εἰς ὃν ἔμελλε νὰ ἀποβιβάσῃ τὸ φορτίον του, ὅτε λευκὴ τις μορφή ἀνέδυ ἐκ τῶν κυμάτων καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν πρῶρα νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτήν. Ὅπως δὲ ἡ βεβαιότερα περὶ τῆς εὐπειθείας των, προσεδέθη εἰς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου καὶ τὸ ἐρριμούληκεν αὐτὴ ἡ ἰδία εἰς τὸν ὄρον τῆς Φουυσάλ μετὰ ἰσχύος ἀκατανικήτου. Ὅτε λοιπὸν οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως εὐγνωμονοῦντες ὑπέστρεψαν εἰς τὸν ναῖσκον τῆς Παναγίας, καὶ ἠσπάσθησαν τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτος τῆς Παρθένου. παρετήρησαν ὅτι ἡ ἐσθῆς αὕτη ἦτο διάβροχος ἐξ ὕδατος θαλασσίου.

Τὰ βεβεργμένα ἄνθη, ἡ διάβροχος ἐσθῆς, ὁ ἐμπνευσθεὶς ἀγοραστὴς, ὁ εἰδοποιηθεὶς πρῶρεὺς, δὲν εἶνε ὅλα ἔν καὶ τὸ αὐτό;

Γ'

Ὁ τόμος τοῦ Πάκκερ ἀφθονεῖ σκηνῶν κωμικῶν, ἐξ ὧν ἠδύνατό τις νὰ κατασκευάσῃ εἰκοσι κωμωδίας. Οἱ δύο μεσάζοντες ἐφιλοξενοῦντο παρ' ἀγαθοῦ τίνος ἐμπόρου ἀποσκευθέντος τοῦ ἐμπορίου, πλουσιωτάτου. Διλλεὺ τοῦνομα, ὅστις ἀπένευεν εἰς αὐτοὺς ἀφθόνους περιποιήσεις καὶ χρήματα. Διὰ τῶν θυ-

ρῶν τοῦ εὐκτηρίου ὅπου ὁ Μαικήνας συνήρχετο μετὰ τῶν δύο ξένων του ὅπως «αἰνέσωσι τὸν Θεὸν καὶ προσκαλέσωσι τὰ πνεύματα» ἤκούοντο ἄσματα καὶ προσευχαί περὶ ὧν ἔλεγεν ἡ κυρία Λίλλεϋ «ὅταν διέρχωμαι διὰ τῆς κλίμακος μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω τοὺς ἰσρεῖς τοῦ Βαάλ λατρεύοντας τὸν ψευδῆ των Θεόν». Ἡ νοήμων αὕτη γυνὴ διατέλει ἐν διηνεκεὶ καθ' ἐκάστην φιλονικίᾳ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, αἱ δὲ φιλονικίαι αὐταὶ διήρουν ἀφ' ὅτου ὁ δυστυχῆς οὗτος εἶχε καταστῆ θύμα ὄλων τῶν μεσαζόντων οὓς ἡ Ἀμερικὴ ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Πρὶν γνωρίσῃ καὶ προσλάβῃ παρ' ἑαυτῷ τὸν Θόμψων, ἐφιλοξένει τὸν μεσαζόντα Λόγγι καὶ οὗτος τῷ ἐπέδειξε τὸ πνεῦμα John King, τὸ ὁποῖον, ἀφ' οὗ τῷ ἔδωκε τὸ ἅγιον χρίσμα, ἀνύψωσεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Λόγγου τῆς νέας ἐποχῆς. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Λόγγι ἔκαμε τὸ αὐτὸ θαῦμα καὶ εἰς τὸν κ. Ρούστον, φίλον τοῦ κ. Λίλλεϋ. Οἱ δύο Λόγγι συναντῶνται ἡμέραν τινὰ ἐν τῇ ὁδῷ. — Μεγάλα γεγονότα θὰ συμβῶσι, λέγει ὁ Ρούστον μετ' ἐμφατικῷ τόνου. Εἶχεν ἀρχίσει νὰ ὀμιλῇ μὲ στομφώδες ὕφος καὶ νὰ φέρῃ μακρὰν τὴν κόμην. — Ναὶ, ἀπαντᾷ ὁ Λίλλεϋ μετὰ πλειοτέρας ἀπλότητος, — Ἐλαβον προχθὲς πληροφορίαν τινὰ λίαν ἐνδιαφερόσαν, ἐπανάλαβεν ὁ Ρούστον. — Ἀλήθεια; — Ναι, εἰς τὰ μεγάλα ζητήματα ἀρμυρίζει μέγας ἀρχηγός. Δὲν πιστεύω διόλου πλέον εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν πνευματιστικῶν συλλόγων· νομίζω ὅτι τὴν αὐθεντίαν πρέπει νὰ ἐνασκή εἰς μόνος. — Δυνατόν. — Τὰ πνεύματα συμφωνοῦσι, καὶ ἐν τῇ νέᾳ ἐποχῇ ἦτις θ' ἀρχίσῃ μετ' ὀλίγον καὶ τῆς ὁποίας οἱ πρόδρομοι ἐφάνησαν τόσον ἀνάξιον. . . — Σταθῆτε! τί ἐννοεῖτε; — Αἰοῦσατε· δὲν θὰ τὸ εἶπω εἰς κανένα· ἀλλ' εἰς ὑμᾶς ὁ ὁποῖος ἔχετε ὀλίγον πνευματισμόν. . . — Σᾶς εὐχαριστῶ. — Ναὶ, νομίζω, τὸ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἔχετε ὀλίγον· σᾶς λέγω λοιπὸν ὅτι τὰ πνεύματα ἐξέλεξαν. . . — Τὸ εἰξέρω μὴ λέγετε τίποτε περισσότερον! — Τί εἰξέρετε; — Ποῖος εἶνε ὁ Λόγγος τῆς νέας ἐποχῆς. — Ὡ! ἀλήθεια; Λοιπὸν ποῖος εἶνε; — Ὅσον ἀνάξιος καὶ ἂν εἶε, λέγει ὁ Ρούστον, θὰ προσπαθῆσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα εἰς τὰ ὁποῖα καλεῖται. — Δὲν θὰ εἶνε παράδοξον, ἐπανάλαβεν ὁ Λίλλεϋ μὲ τόνον σαρκαστικόν, νὰ φαντάζεσθε ὅτι εἰσθε σεῖς! — Ναὶ, ἐγὼ ὁ ἴδιος, λέγει ὁ Ρούστον μεγαλοπρεπῶς. — Σεῖς; — Ἐγὼ. Καὶ διατί ὄχι; τί θέλετε νὰ εἰπῆτε; — Ὡ, τίποτε, τίποτε. Ὁρκίος Λόγγος μὰ τὴν ἀλήθειαν. — Ὁρκίος, ὅσον καὶ σεῖς, μοὺ φαίνεται. — Καὶ πόθεν σᾶς ἤλθεν αὕτη ἡ ἰδέα; — Ὁ John King μοὺ ἔστειλεν αὐτὴν τὴν εἰδησίαν. — Καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης.

Καὶ οἱ δύο Λόγγι τῆς νέας ἐποχῆς διαπληκτίζονται ἡρωϊκώτατα.

Μία τῶν θαυμασιωτάτων ἐκδηλώσεων, ἧς ὁ Θόμψων καθίστα μάρτυρας τὸν Λίλλεϋ καὶ τοὺς

ὁμοίους του, ἦσαν αἱ φωτογραφίαι τῶν πνευμάτων, αἱ φωτογραφίαι ἐκείναι αἱ ἐξεργασμένοι διὰ μέσων ἑπερφορμικῶν, αἵτινες ἐγένοντο παραίτιοι ἐξ μηνῶν φυλακίσεως ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὸν μεσαζόντα Βουγκῶ καταφωραθέντα ὑπὸ τῆς παρισινής ἀστυνομίας. Ὁ Θόμψων ἔκαμεν ἔτι πλέον. Κατεσκεύαζεν ἐκμάγματα τῶν πνευμάτων. Αἱ μορφαὶ τοῦ πνεύματος Ἀκόσα καὶ τῆς νεαρᾶς Αἰλῆς ἀπετυποῦντο ἐπὶ γύψου. Πάντες ἦσαν ἐκθαμβοὶ ἐκ θαυμασμοῦ. Οἱ φρενολόγοι πνευματισταὶ ἀνεμιγνύοντο καὶ ἔκαμον παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ψυχολογικῶν ἰδιοτήτων, αἵτινες ἀπεκαλύπτοντο ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ μετώπου ἐν τοῖς πνεύμασι.

Τόσαι ἀνοήσῃαι καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς χρήσεως καθ' ἐκάστην ὕλικού πολυπλοκωτέρου ἀνεώξαν ἐπὶ τέλους τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Πάρκερ. Ἡ πίστις του ἤρξατο κλονιζομένη καὶ ποτε ἐξεμυστηρέθη τὰς ἀμφιβολίας του εἰς τὴν Θόμψωνα, μετὰ τοῦ φόβου καὶ τῆς συσολῆς δοκίμου ὑποβάλλοντος τοὺς δισταγμούς του εἰς τὸν ἠγούμενον τοῦ μοναστηρίου του. Οὗτος, βαρυνθεὶς πλέον τὰς πρὸς αὐτὸν λαμβανόμενας προφυλάξεις, καὶ νομίζων αὐτὸν ὠριμον πλέον πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγύρτου, ἐορίψε τὸ προσωπεῖον καὶ ἀπεκαλύψεν αὐτῷ τὸ ἀναίδες πρόσωπον ψεύστου καὶ ἀκολάστου ἀπατεῶνος. Ὁ Θόμψων δὲν ἠπατάτο καθ' ὁλοκληρίαν ἐν τοῖς ὕπολογισμοῖς του· τὸ συναίσθημα τῆς ἠθικῆς εἶχε συνταραχθῆ βαθυτάτα ἐν τῷ νέῳ ἕνεκα τῆς ἐκτροχιάσεως τοῦ λογικοῦ. Παρέμεινεν αὐτῷ ἡ πεποίθησις ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Θόμψων ἦτο ἐντιμον ὡς πᾶν ἄλλο, ἀφ' οὗ συνίστατο εἰς τὸ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ χρήματά των, καὶ ἐπὶ τινὰς μῆνας εἰσέτι ἐξηκολούθησεν ἐνασχῶν αὐτὸ μετ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ὁ Ἀμερικανὸς μεσαζὼν ἐγκατέλιπεν αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν Ἀρδεννῶν, μετέλλαξεν ὄνομα καὶ ἐγένετο ἄφαντος μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ δεξιότητος.

Καὶ πάντα ταῦτα συνέβησαν τὸ παρελθὸν ἔτος! Καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ Πνευματιστικὴ Ἐταιρία (διότι ὑφίσταται Πνευματιστικὴ Ἐταιρία ἐν Ἀγγλίᾳ, ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις, καὶ ἐν Βελγίῳ) συνακάλει συνεδριάσεις ἐν αἷς κατεργάζοντο τὰς φωτογραφίας καὶ τὰ ἐκμάγματα τῶν πνευμάτων ἢ μᾶλλον ἐν αἷς τὰ πνεύματα κατεργάζοντο τὰς ἰδίας αὐτῶν φωτογραφίας καὶ τὰ ἴδια ἐκμάγματα! Τὸ παρελθὸν πλήθος καλῶν κἀγαθῶν Ἀγγλων ἀστῶν, ὁμοίων τῷ Λίλλεϋ κατὰ τὸν χαρακτήρα, παρίσταντο, ὑπ' ἀγίου τινὸς τρόπου συνταραττόμενοι, εἰς ἀγυρτικὰς θαυματοποιίας, ὡς ἐξελάμβανον ὡς οὐράνια σημεῖα καὶ ὡς προαγγελίαν τοῦ μέλλοντος χρόνου καθ' ὃν, κατὰ τὴν ἐκφρασίν των, «τὸ πνεῦμα θὰ γείνη ὕλη, ἡ ὕλη δὲν θὰ ἔχῃ πλέον ἀντίστασιν, καὶ ὁ θάνατος θὰ εἶνε ἡ ζωὴ!»

Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἂν «αἱ Ἐξομολογήσεις ἐνὸς μεσαζόντος» εἶνε ἔργον τιμίου ἀνδρὸς ἢ ἀπλῶς τέχνασμα ἀγύρτου ἐξαντλήσαντος τὴν

τέχνην του. Ὅπως δὴ ποτε εἰν δὲν θεραπεύσωσι τὸν πνευματιστὸν τῶν Ἀγγλῶν, τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τῶν Βέλγων, σημαίνει ὅτι ἡ ἀσθένεια αὕτη εἶνε ἀληθῶς ἀνίατος παρὰ τοῖς τρισὶ τούτοις λαοῖς.

K.

ΟΠΟΥ ΙΣΧΥΕΙ Ο ΝΟΜΟΣ

Πρὸ τινῶν ἐτῶν ἡ Α.Μ. ἡ ἀνασσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία, εἶχεν ἐξέλθει εἰς περίπατον ἐφ' ἀμάξης ἀναικτῆς εἰς τὰ περίξ τοῦ Οὐίνδσορ. Αἴφνης κατακλιθεὶς καταλαμβάνει αὐτὴν καὶ σταγόνας βροχῆς ἀνευλαθεῖς ἀρχίζουσι νὰ καταπίπτουσιν. Ὁ ἀνεμος ἤρξατο νὰ πνέη σφοδρῶς ἀνεγείρων σύννεφα κοινορτοῦ· μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς καὶ ἰσχυρὰ χάλαζα ἤλθε νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἀπρόοπτον ἐπεισόδιον. Ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν ἡ βασιλικὴ συνοδεία ἐγένετο διάδροχος. Ἡ αὐτῆς χαριτόβρυτος Μεγαλειότης ἐμούσκεψε μέχρι τῶν κοκκάλων. Τὸ ἀνάκτορον ἀπέιχεν εἴκοσι λεπτά, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτεθειμένη εἰς τὴν βροχὴν.

Στρατιωτικῆς τις ἀνεκάλυψε κατ' εὐτυχίαν οἰκίσκον ἰκανῶς καθάριον ἔχοντα τὸ ἐξωτερικὸν καὶ κείμενον ἐντὸς ἀνθισμένου κηπαρίου. Τὸ καταφύγιον ὅπερ ἡ Πρόνοια προσέφερεν εἰς τὴν διάδροχον ἀνασσαν μολὶς ἀπέιχε δύο λεπτά ἀπὸ τῆς ὁδοῦ. Διηυθύνθησαν ἐν σπουδῇ πρὸς αὐτό.

Ἄλλ' ὀλίγον διήρκεσαν ἡ χαρὰ των. Τὸ ἀγροκῆπιον ἦτο κεκλεισμένον. Ἐβρουσαν, ἐκάλεσαν. Οὐδεὶς γείτων ὑπῆρχε. Ἡ βασιλισσα κατεδέχθη νὰ φωνάξῃ μόνη τῆς: *Βοήθειαν*. Ἄλλ' ἡ ἐπικλήσις ἐξῆλθε τῶν σεβαστῶν αὐτῆς χειλέων ἄνευ ἀποτελέσματος.

Λακτίσματα τινὰ κατενεχθέντα κατὰ τοῦ κλειθροῦ, ὠθήσεις τινὲς κατάλληλοι διὰ τοῦ ὤμου ἐπεισαν τὴν θύραν νὰ ὑποχωρήσῃ. Εἰσήλασαν εἰς τὸν οἰκίσκον.

Διὰ σανίδος τινὸς ἀποσπασθείσης, κατέκλειας τινὸς συντριβείτης, ἀνῆψαν προχείρους πυρὰν, ἧτις ἀπεξήρανε τὰ ἐνδύματα τῆς βασιλισσῆς καὶ κατήφρανε τοὺς αὐλικούς.

Δὲν ὑπῆρξεν ὀλίγη ἡ ἐκπληξὶς τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ ἰδόντος τόσον καλοφορεμένα ὑποκείμενα ἐπιδραμόντα τὴν κατοικίαν του. Ὁ ἀπροσδόκητος οὗτος ἰδιοκτήτης ἦτο πτωχὸς τις γεωργὸς κερδίζων ἐπιπόνῳ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, ὃν κατ' ἐσπέραν ἐξίτηι ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐκαλλιέργει μόνος του τὸν ἀγρόν του, ἐπεριποιεῖτο τὰς ὀρνιθὰς του καὶ τοὺς χοίρους του καὶ εὕρισκε καὶ καιρὸν νὰ διατηρῇ καθάριον τὸν οἶκόν του.

Ἐμελλε νὰ δυσαρσστηθῇ ὁ καλὸς μας, ὅσον καλὸς καὶ ἂν ἐφαίνετο. Ἄλλ' ὅταν τῷ ἐπληροφόρησαν ὅποια ἦτον ἡ τιμῆτασα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ ὑπὸ τὴν στέγην του, μετέβηκεν ἔκφρασιν, ὑπεκλίθη ἐνώπιον τῆς ἀνάσσης του, ὑπεβέλλισεν ἐν ἐνθουσιῶδες καλῶς ἤλαθε προκαλέσαν τὸ μειδίωμα αὐτῆς, καὶ ὠρκίσθη ὅ,τι καὶ ἂν πρόκειται ἀκόμη

νὰ δαπανήσῃ καὶ τὸν τελευταῖόν του ὄβολόν, θὰ θέσῃ ὑπὲρ τὴν ἐκβισθεῖσαν θύραν τοῦ πλάκα τινὰ πρὸς ἀνάμνησιν, προωρισμένην νὰ κάμνῃ γνωστὸν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, ὅτι ἡ ἰσχυρὰ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, ἡ Αὐτοκράτειρα τῶν Ἰνδιῶν κτλ. κατεδέχθη ν' ἀποφύγῃ τὴν βροχὴν ὑπὸ τὴν πενιχρὰν αὐτοῦ στέγην.

Ἡ ἀνασσα προσήνεγκε χορήματα πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' οὗτος ἠρνήθη νὰ τὰ λάβῃ, ἐπεικῶν ὅτι ἂν τὰ ἐλάμβανε θὰ ἐμείου τὴν εἰς τὸν οἰκίσκον του προσγενομένην τιμὴν.

Ὁ ὄμβρος κατέπαυσε καὶ ἡ βασιλικὴ συνοδεία ἐπέστρεψεν εἰς Οὐίνδσορ.

Τί δὲ ἔκαμεν ὁ πτωχὸς οἰκοδεσπότης; Τὴν ἐπαύριον μετέβη εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἀφ' οὗ παρήγγειλε τὴν μαρμαρίνην πλάκα πρὸς διαίωσιν τῆς μεγάλης τιμῆς ἣν ἔλαβεν ὁ οἰκίσκος του, ἐπορεύθη εἰς τὸ δικαστήριον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐνεκάλεσε τὴν βασίλισσαν· διότι καθῆκον παντὸς καλοῦ πολίτου εἶνε νὰ ἀπαιτῇ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ ἀπαρχίαστον τῆς κατοικίας.

Τί δὲ ἔκαμεν ἡ βασίλισσα;

Συνέστητε τὸν ἀντιδικὸν τῆς εἰς τοὺς δικαστῆς καὶ διένειμε τεσσαράκοντα λίρας στερλίνας εἰς τοὺς πένητας.

Τί δὲ ἔκαμον οἱ δικασταί;

Πιστοὶ ὑπερασπίσται τῶν νόμων, κατεδίκασαν τὴν αὐτῆς χαριτόβρυτον Μεγαλειότητα εἰς ἐξ πέννας πρόστιμον.

K.

ΜΙΑ ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ

παρασημοφορεμένη.

Ὁ εὐρισκόμενος ἐν Παρισίοις δύναται νὰ ἴδῃ κατ' ἐκάστην ἐν τῇ κεντρικῇ ἀγορᾷ γυναῖκά τινὰ ἡλικίας περίπου ἐξήκοντα ἐτῶν μὲ μαύρους καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς, μέλαιναν κόμην καὶ φυσιογνωμίαν ἐμφανίονσαν θάρρος καὶ ἐνεργητικότητα.

Ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ἡ καλούμενῃ Ἀννέτα Drevon, ἡ γνωστὴ ἐν Γαλλίᾳ οἰνοχόος τοῦ 32^{ου} λόχου τοῦ 2^{ου} τάγματος τῶν Ζουάβων, ἡ συνοδούτασα τὰ γαλλικὰ συντάγματα εἰς Ἀφρικὴν, Κοιμαίαν, Ἰταλίαν καὶ τὸν Ῥήνον. Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσι πέντε ἢ ἕξ γυναῖκες τιμηθεῖσαι διὰ τοῦ σταυροῦ τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς, καὶ σιολίσασαι τὸ ἐαυτῶν στήθος, ἀλλ' ἡ Ἀννέτα Drevon εἶνε ἡ μόνη ἐξ ἐκείνων, ἧτις ἔλαβε τὸ παράσημον τοῦτο διὰ τὴν ἀνδραγαθίαν ἣν ἐπέδειξεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τὴν ἡμέραν τῆς ἀλώσεως τῆς Μαγέντας. Εἰς τινὰ συμπλοκὴν δύο στρατιῶται αὐστριακοὶ ἤρπασαν τὴν σημαίαν τοῦ 2^{ου} τάγματος εἰς τὴν αὕτη ὑπῆρτε. Ἡ Ἀννέτα Drevon μάρτυς τῆς σκανῆς ταύτης γενομένη καὶ ἐξαλλος ἐξ ὀργῆς ὀρθῶν ἐν μέσῳ πραγματικῆς βροχῆς σφαιρῶν, καὶ ἀφ' ἐνός μὲν φονεύει τὸν κρατοῦντα τὴν σημαίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πληγώνει τὸν ἕτερον ἐπικινδύνως διὰ δύο βολῶν βεβόλβησεν καὶ ἐπανακάμπτει πλήρως